

ge, og Miljøstyrelsen vil derefter orientere Europa-Kommissionen og de andre medlemslande om de konkrete godkendelser, der er trukket tilbage. Den samme procedure vil blive brugt ved afgørelser efter § 35 d i fremtiden.

Da PBM-direktivet er et totalharmoniseringsdirektiv, og da der er præcise regler om orientering af Kommissionen m.v. om meddelte godkendelser og om tilbagetrækninger, viger informationsproceduredirektivet, jf. ordlyden af art. 10.

Som nævnt i lovforslaget har Miljøministeriet haft en uformel konsultation med Europa-Kommissionen om disse spørgsmål vedrørende begge dele af forslaget.

Vurderingsgrundlaget

PBM-direktivet og den danske lov om kemiske stoffer og produkter lægger op til et administrativt skøn, når der skal træffes afgørelser om plantebeskyttelsesmidler. Det har været tradition på bekæmpelsesmiddelområdet at søge at beskrive, hvad der kunne falde ind under begrebet »særlig sundhedsfare eller særligt miljøskadelig«, jf. § 35, stk. 1, i lov om kemiske stoffer og produkter. I forbindelse med skærpsen af kemikalieloven i 1987 udarbejdede Miljøstyrelsen i samarbejde med indenlandske og udenlandske eksperter samt efter forelæggelse i Bekæmpelsesmiddelrådet det såkaldte Kriteriedokument, der også blev sendt til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg. Kriteriedokumentet beskrev 10 sundheds- og miljøegenskaber, og hvilken indflydelse disse kunne få på vurderingen af bekæmpelsesmidler. Miljøministeriet blev i 1992 opmærksom på, om Kriteriedokumentet muligvis skulle have været noticeret efter informationsproceduredirektivet (83/189/EØF), fordi det kunne opfattes som en teknisk forskrift. På dette tidspunkt var PBM-direktivet ikke trådt i kraft endnu, Miljøministeriet fandt det mest hensigtsmæssigt at trække Kriteriedokumentet tilbage og afgjorde herefter sagerne alene på basis af ordlyden af § 35, stk. 1.

PBM-direktivet kræver en konkret risikovurdering som grundlag for afgørelser om godkendelser af plantebeskyttelsesmidler. Miljøstyrelsen skal derfor til at skabe en ny administrativ praksis for plantebeskyttelsesmidler, der er omfattet af overgangsordningen. Denne praksis vil overordnet set stadig udvikle sig

hen imod det fælles EF-godkendelsessystem – i første omgang skal principperne i artikel 4 skabe en tilnærmelse til den fælles EF-ordning.

Til støtte for sagsbehandlingen har Miljøstyrelsen i samarbejde med indenlandske og udenlandske eksperter og efter forelæggelse i Bekæmpelsesmiddelrådet udarbejdet et »vurderingsgrundlag«. Dette beskriver dels de principper, som fremover kan indgå i Miljøstyrelsens sundheds- og miljømæssige vurdering af oplysningerne, og dels de principper, der kan indgå i beslutningsproceduren for afgørelser om godkendelse af bekæmpelsesmidler. Principperne kan bruges som hjælpemiddel i vurderings- og beslutningsfasen. Resultaterne vil indgå som elementer ved den samlede risikovurdering af den konkrete sag på baggrund af den konkret ansøgte anvendelse. Herefter foretages et samlet skøn over, om godkendelse kan gives eller skal afslås. Der er ikke tale om, at de enkelte sundhedsmæssige eller miljømæssige principper entydigt fører til et afslag eller godkendelse. Der kan – afhængigt af den enkelte sags karakter – være andre relevante miljøegenskaber, for eksempel ozonlagsnedbrydende potentiale, der kan betyde, at en godkendelse må afslås. Der kan også være tilfælde, hvor et bekæmpelsesmiddel som udgangspunkt vurderes som sundhedsfarligt eller miljøskadeligt, hvor andre omstændigheder af samfundsmæssig karakter kan betyde, at godkendelse gives.

Det kan herefter konkluderes, at »vurderingsgrundlaget« – som et ikke-bindende hjælpemiddel ved sagsbehandlingen – eksemplificerer det skøn, der lægges op til i PBM-direktivets artikel 4, og at vurderingsgrundlaget ikke er en »administrativ bestemmelse«, der skal ske underretning om i henhold til artikel 23 i PBM-direktivet. Grundlaget vil dog til sin tid blive sendt til Europa-Kommissionen til orientering.

Vurderingsgrundlaget adskiller sig primært fra det såkaldte Kriteriedokument ved at foreligge på et tidspunkt, hvor der er direktivbestemmelser på området, og artikel 10 i informationsproceduredirektivet betyder, at notifikation i henhold til dette sidste direktiv ikke er påkrævet.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål 13, der sender udkast til vurderingsgrundlaget til udvalget.